

Derfor Vedtagelsen af dette Lovforslag skulde blive, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgkreds (Naben) udtalte, nemlig en Dødsdom over Landets Skove, skulde jeg være den Sibste til at tilraade det. Jeg har endnu ikke haft nogen Lønde Land Skov at undvære, men jeg har plantet mange Lønder Land Skov. Skulde Virkningen af dette Lovudkast være Tilintetgjørelse af Landets Skove med Undtagelse af dem, Enkelte af Liebhaber vilde beholde, vilde det smerte mig i højeste Grad, at jeg havde taget Initiativet til et saadant Forslag, men det er min fulde Overbeviisning, at man i højeste Grad overdriver sin Frygt for, at Følgen af at frigive Skovbruget vil blive en saadan. Jeg erkjender, at det kan være i enkelte Stæres Interesse at bevare Skovene i det Maal og med den Beliggenhed, de nu have, men det er min fulde Overbeviisning, at det ikke er i det Offentliges Interesse, ligesom det er min fulde Overbeviisning, at Frihed vil aale et dygtigere Skovbrug, samt at det, endog uden den Præmie, som er foreslaaet i § 6, vil have en gavnlig Indvirkning, paa Skovbruget som Industri overhovedet, at det ikke mere som hidtil staaer under Statens Formhynderstab. Ligeoverfor de Udtalelser, der ere fremkomne om, at en Opmuntringspræmie som den, der er foreslaaet i § 6, næsten vil være intetbetydende, maa jeg dog bemærke, at det i og for sig har nogen Betydning, om jeg af min Eiendom skal spare disse smaa 3 Mark pr. Lønne Hartkorn mere eller mindre i aarlig Skat; thi capitaliseret vil dette dog spare til et Bølsb, som vil kunne dække Halvdelen af Cultiveringsomkostningerne af en Lønne Land. Iøvrigt maa jeg ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) minde om, at jeg før udtrykkelig fremhævede, at Landets Skovareal er voget, og det endog meget betydeligt, trods Tvangen og trods det, at der ikke har været nogen Opmuntring til Skovbrug. Jeg troer, at dette er en Kjendsgjerning, som betyder langt mere end Alt, hvad man kan udlede af fremmede Landes

Exempel. Naar jeg nærmere skulde indlade mig paa en Sammenligning af vore Skovforhold med Skovforholdene i andre Lande, maatte det dog nødvendigviis være med Lande, hvis Beliggenhed og Jordbundsforhold gjorde det muligt at udbrage Noget af en saadan Sammenligning, men det er ikke Tilfældet med Sverrig og Norge, det er ikke Tilfældet med Djierglandene i Mellemuropa, og det er heller ikke Tilfældet med Frankrig. Hvis den ærede Tale kunde angive Procentforholdet for Skovene i England eller Holland, kunde jeg muligviis tillægge det noget Vægt, men derimod troer jeg ikke, det er muligt at hente Skygge af Beviis fra en Sammenstilling med Lande, hvis Beliggenhed og klimatiske, ja selv geognostiske Forhold ere saa himmelvidt forskellige fra vore. Det forekommer mig, at hvis denne Angivelse af Procentforholdet af Skovarealet i Sammenligning med Landets hele Areal overhovedet skulde bevise Noget, kunde det blot være, at naar Danmark nu kun har 5 Procent af sit Areal bevoget med Skov, er dette saa ubetydeligt, at det i intet Tilfælde kan staae, som ogsaa disse Skove forsvinde, naar man seer hen til Landets Beliggenhed overhovedet og til de Factorer der have den væsentligste Indflydelse paa vore klimatiske Forhold, nemlig det aabne Hav og Strømningerne deri.

Flere ærede Talere ere atter komne tilbage paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man med Vilighed kunde forlange, at Skoveierne nu skulde friskjøbe sig for den Tvang, der i denne Henseende i sin Tid blev lagt paa Grundstykkerne i det Almindeliges Interesse. Jeg veed ikke, om de ærede Talere skulde have overseet, at der den Gang, denne Tvang blev paalagt, ikke blev givet nogen Erstatning derfor, og at mangfoldige af disse Eiendomme endnu ere, vel ikke i de samme Personers, men dog i de samme Familiers Besiddelse, som dengang eiede dem. Jeg behøver neppe at gjøre opmærksom paa, at det i vor Tid, idetmindste efter min Overbeviisning, vilde være en Umulighed at paalægge en saadan Tvang som den, der nu hviler